

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 1656/2/2013

SENTINȚA CIVILĂ NR. 1484

Ședința publică de la data de 26.04.2013

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE - GHEZA ATTILA FARMATHY
GREFIER - MARIANA HULEA

Pe rol pronunțarea asupra acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul **CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂȚII** în contradictoriu cu pârâtul **VASU IOAN**, având ca obiect „constatarea calității de colaborator/lucrător al securității (OUG nr. 24/2008)”.

Dezbaterile părților au avut loc în ședința publică de la data de 19.04.2013, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen și care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise la dosar, a amânat pronunțarea pentru data de 26.04.2013, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr.1656/2/2013 reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a solicitat să se constate că pârâtul Vasu Ioan a avut calitatea de colaborator al Securității.

În motivarea acțiunii sale, reclamantul arată că pârâtul a fost candidat la funcția de deputat în Parlamentul României. Conform prevederilor art. 3 lit. b), coroborat cu art. 5 alin. 1 teza II din OUG nr.24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică din oficiu, sub aspectul constatării calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, persoanele care au candidat, au fost alese sau numite în demnitățile sau funcțiile prevăzute la art. 3 lit. b)-h).

Așa cum rezultă și din cuprinsul Notei de Constatare nr. DI/1/3044 din 12.12.2012, și din înscrisurile anexate, pârâtul a fost luat în studiu în vederea recrutării, în calitate de gazdă a casei de întâlniri. Astfel, la data de 05.11.1987 domnia sa semnează angajament olograf de colaborare cu organele de securitate în această calitate, punând la dispoziția organelor de securitate un spațiu de la locul său de muncă, preluând numele conspirativ <PROGRES>.

Pentru colaborarea prin facilitarea culegerii de informații trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- înlesnirea activității de culegere de informații de la rețeaua informativă să se facă prin punerea la dispoziția organelor de securitate „a locuinței sau a altui spațiu” deținut. Această condiție este realizată deoarece, pentru asigurarea conspirativității

întâlnirilor cu rețeaua informativă, organele de securitate au contactat pe domnul VASU, administrator al Hotelului întreprinderii <Electromureș> la acea dată, propunându-i o colaborare în sensul punerii la dispoziția securității, a biroului de la parter. Acest spațiu a fost considerat util de organele de securitate prin aceea că, având două intrări, asigura conspirativitatea intrărilor și ieșirilor din hotel. S-a stabilit de comun acord legenda folosirii biroului. Este irelevant pentru reținerea calității, forma juridică în temeiul căreia, potențialul colaborator posedă spațiul respectiv, legiuitorul considerând că este suficient simpla deținere a acestuia. De asemenea, tot din construcția textului de lege rezultă că este de asemenea irelevantă natura informațiilor pe care rețeaua introdusă în casa conspirativă a furnizat-o Securității. Altfel spus, pentru reținerea calității de gazdă a unei case de întâlniri nu trebuie ca sursele să furnizeze informații care să se refere la atitudini sau activități îndreptate împotriva regimului. O interpretare contrară nu poate fi acceptată, în primul rând pentru că niciuna dintre cele două părți - ofițerul, respectiv gazda - nu aveau cum să prevadă, la momentul punerii la dispoziție a spațiului, ce fel de informații vor putea oferi colaboratorii care vor intra în imobilul respectiv. În plus, gazda nici nu participa la întâlnirile dintre ofițer și surse, acestea având loc în absența domnului VASU. În al doilea rând, o atare interpretare nu poate fi primită pentru că ar însemna că stabilirea calității de gazdă (colaborator prin facilitarea strănerii de informații) să depindă exclusiv de activitatea unor terți. Astfel, calea aleasă de legiuitor se justifică prin aceea că gazdele caselor conspirative aveau, în angrenajul Securității, un rol mult mai important decât cel al informatorilor. În plus, această categorie de colaborare nu permite subclasificări pe criterii morale, la fel ca în cazul informatorilor a căror activitate este analizată în funcție de conținutul delatiunilor furnizate.

Într-o speță identică, Înalta Curte de Casație și Justiție a confirmat interpretarea pe care C.N.S.A.S. a dat-o art. 2 lit. b) ultima teză din O.U.G. nr. 24/2008, arătând că „în sensul legii pentru reținerea calității de „colaborator al securității era necesar ca înlesnirea activității de culegere de informații de la rețeaua informativă să se facă prin punerea la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu deținut și punerea la dispoziția Securității a spațiului respectiv să se facă voluntar” (Decizia nr. 5922/18.12.2009). Înalta Curte a observat corect în decizia citată că nu mai au relevanță alte aspecte pentru reținerea calității de Colaborator al Securității în această ipoteză.

Revenind la speța supusă judecății, reclamantul arată că această casa conspirativă a fost folosită la întâlnirile cu informatorii, începând cu 1987. Astfel, în perioada 1987-1988, în locuința conspirativă au fost introduse sursele <TEDDY>, <VASILE>, <GRIG>, <MARY>, <NELU> și persoana de sprijin <ION>. Pentru argumentele expuse anterior, prima condiție impusă de legiuitor în constatarea calității de colaborator, este asigurată.

Punerea la dispoziția Securității a spațiului respectiv să se facă în mod voluntar. Și această condiție este asigurată fapt dovedit în primul rând prin angajamentul olograf redactat de pârât, coroborat evident cu consemnările ofițerilor. Astfel, ca urmare a disponibilității pârâtului, acesta s-a angajat să „pună la dispoziția organelor de securitate un spațiu de la locul meu de muncă”. În plus, așa cum rezultă

din consemnările ofițerului, rezultă că domnul VASU „a acceptat fără ezitare” să pună la dispoziția organelor de securitate spațiul în care se află biroul.

Pentru aceste considerente reclamantul solicită admiterea acțiunii sale, așa cum a fost formulată.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 3 lit. b, art. 2 lit. b), art. 5 alin. 1, art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1 ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea 293/2008, coroborate cu art. 31 alin. 1, art. 35 alin. 5, lit. a din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S adoptat prin Hotărârea nr. 2/2009, precum și pe dispozițiile articolului 194 al Codului de Procedură Civilă.

Pârâtul a depus întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii reclamantului ca fiind neîntemeiată.

În primul rând, pârâtul arată că Serviciul 3, în cadrul căruia se presupune că ar fi fost recrutat drept gazdă, nu este vizat de OUG nr.24/2008

Sub acest aspect, pârâtul arată că Serviciul III din cadrul Securității viza contraspionajul, activitate care reprezintă în sine spionaj direct împotriva sistemului de spionaj al altor state, cum ar fi recrutarea agenților în organe de informații străine.

În cadrul acestui serviciu nu au fost vizati niciodată cetățenii statului roman, scopul serviciului fiind protecția statului față de pericole din exteriorul țării. Contraspionajul este o activitate care este realizată și astăzi prin Serviciul Român de Informații, scopul fiind acela de protecție a Statului Român.

Acest lucru are o importanță covârșitoare întrucât acțiunea de față are drept scop constatarea calității de colaborator, în sensul punerii la dispoziția lucrătorilor de securitate sau colaboratorilor securității a unui spațiu de întâlnire.

Or, prin lucrător al Securității se înțelege orice persoană care, având calitatea de ofițer sau de subofițer al Securității sau al Miliției cu atribuții pe linie de Securitate, inclusiv ofițer acoperit, în perioada 1945-1989, a desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngreunat drepturi și libertăți fundamentale ale omului. Fiind însă vorba de ofițeri în cadrul Serviciului III de contraspionaj, activitățile nu au vizat niciodată încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale în sensul OUG nr. 24/2008.

În cel de al doilea rând, pârâtul afirmă că nu a semnat din proprie inițiativă angajamentul din data de 15.11.1987.

Menționează pârâtul că nu avea calitatea de administrator al hotelului Electromureș, fiind angajat pentru îndeplinirea unor atribuții tehnice în cadrul hotelului. Uneori, se ocupa de activități manageriale, însă toate sub îndrumarea și coordonarea șefului său, numitul Practic, pârâtul nu deținea spațiul biroului menționat în sensul art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008.

Angajamentul depus de reclamant a fost semnat la inițiativa superiorului pârâtului, care i-a solicitat să-l semneze, astfel că punerea la dispoziția Securității a spațiului nu s-a realizat voluntar, ci la ordinul unei alte persoane în subordonarea căreia pârâtul se afla. Or, potrivit art. 2 lit.b) din OUG nr. 24/2008, colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de

informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea.

În cel de al treilea rând, pârâtul afirmă că în biroul din hotelul Electromureș nu au avut loc întâlniri ale colaboratorilor Securității.

Deși pârâtul a semnat angajamentul din 15.XI.1987, în fapt, nu a avut niciodată loc o întâlnire în acel birou din cadrul Hotelului Electromureș. Acest lucru s-a datorat fluxului intens de persoane din cadrul hotelului.

A priori, una dintre cele două intrări era folosită numai de către sportivii cazați în cadrul hotelului, care își petreceau o mare parte din timp în incinta menționată, în cadrul cantonamentelor. La momentul respectiv, întreprinderea Electromureș, avea aproximativ 11.000 angajați, un club sportiv muncitoresc cu 14 secții olimpice, patru secții neolimpice și o bază sportivă proprie cu terenuri și hotel.

Pe de altă parte, biroul menționat era folosit zilnic de cei patru recepționeri ai hotelului, întrucât în acea încăpere erau depozitate actele contabile ale hotelului (facturi, chitanțe, registre) din activitatea desfășurată.

Mai mult decât atât, alăturat biroului arătat era camera în care dormeau recepționerii, astfel că locul nu a prezentat niciodată interes pentru colaboratorii securității.

Faptul că nu a avut loc nicio întâlnire în acest birou poate fi ușor verificat prin audierea persoanelor care au lucrat în hotel, cu precădere recepționerii, aceștia din urmă având acces necondiționat în birou, datorită faptului că acolo realizau rapoartele și contabilizau activitatea, dar mai ales datorită faptului că dormeau în camera alăturată biroului în discuție.

În cel de al patrulea rând, pârâtul arată că reclamantul nu a făcut dovada încălcării unor drepturi fundamentale, apreciind că este necesară antamarea condițiilor cumulative ce trebuie îndeplinite în situația prevăzută de art.2 lit b din OUG nr. 24/2008.

În opinia pârâtului, pentru ipoteza expusă, este necesară întrunirea a patru condiții cumulative, iar nu două cum invocă reclamantul, respectiv:

- furnizarea sau înlesnirea transmiterii de informații ori după caz, punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, în vederea înlesnirii culegerii de informații de la alte persoane;
- prin acele informații culese eventual, în urma punerii la dispoziție a locuinței sau a unui alt spațiu deținut, să se denunțe activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist;
- furnizarea sau înlesnirea transmiterii informațiilor ori după caz, punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, în vederea înlesnirii culegerii de informații de la alte persoane, să fi fost de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În condițiile în care punerea la dispoziția Securității a biroului din cadrul Hotelului Electromureș, nu a fost voluntară, precum și faptul că în acel spațiu nu s-au realizat întâlniri ale membrilor securității, pârâtul subliniază că interpretările gramaticală, logico - sistematică și teleologică ale prevederilor OUG nr.24/2008, conduc la concluzia certă că nu este necesar, pentru ca o persoană să fie încadrată în categoria colaboratorilor poliției politice, ca activitatea acesteia să fie adus efectiv

atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, fiind suficient ca ea să fi fost îndreptată împotriva acestor drepturi și libertăți și să fi fost de natură, aptă să le aducă atingere.

Or, în lumina temeiurilor de drept și a considerentelor evocate, rezultă că esența și scopul legiuitorului rezidă în constatarea calității de lucrător sau colaborator al securității, doar în privința celor care prin acțiunile lor, au încălcat sau vizat drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

Ca atare, nu pot fi considerați colaboratori ai securității, cei care au pus la dispoziție locuința lor sau alt spațiu pe care îl dețineau, fără a exista măcar vreun indiciu că prin aceasta s-ar fi încălcat sau vizat încălcarea de drepturi și libertăți fundamentale ale omului, în condițiile în care nu toți foștii angajați ai organelor de securitate, sunt considerați lucrători ai Securității în sensul prevederilor art. 2 lit. a din ordonanța de urgență menționată, ci doar cei care au încălcat sau au vizat încălcări ale drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, existând din punct de vedere teoretic și logic, posibilitatea ca locuința să fi fost pusă la dispoziția unor angajați ai fostelor organe de securitate care nu au săvârșit fapte care să atragă calitatea de lucrători ai Securității în privința lor.

În cauză, nu există nici un indiciu că spațiul respectiv ar fi fost pus la dispoziție pentru a fi vizate încălcări ale drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, fiind enumerate câteva întâlniri, acestea neavând însă suport în realitate, consemnările evocând nereal situația faptică.

În lumina tuturor acestor argumente, nu se poate susține ipoteza că partea finală a art. 2 lit. b din ordonanța de urgență, instituie o categorie de colaboratori aparte cu totul față de cealaltă categorie vizată de prima parte a reglementării respective. Dimpotrivă, în virtutea metodelor de interpretare sistematică și istorico-teleologică a textului în discuție, potrivit considerentelor din paragrafele anterioare, rezultă evident, că intenția legiuitorului a fost aceea de a extinde sfera de aplicare a calității de colaborator și în privința acestei categorii de persoane (cei ce pun la dispoziție locuința lor sau alt spațiu pe care îl dețineau), însă cu respectarea corelativă și obligatorie, și a celorlalte condiții evocate: punerea la dispoziție să se fi realizat în vederea înlesnirii culegerii de informații de la alte persoane; prin acele informații culese eventual, în urma punerii la dispoziție a locuinței sau a unui alt spațiu deținut, să se denunțe activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist; furnizarea sau înlesnirea transmiterii informațiilor ori după caz, punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, în vederea înlesnirii culegerii de informații de la alte persoane, să fi fost de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din acest punct de vedere, este eronat punctul de vedere al reclamantului, expus în cadrul cererii sale de chemare în judecată, în sensul că este necesară îndeplinirea doar a două condiții pe care le-a dezbătut: înlesnirea activității de culegere de informații de la rețeaua informativă, să se facă prin punerea la dispoziția organelor de securitate, a locuinței sau a unui alt spațiu deținut și punerea la dispoziție să se facă în mod voluntar. Sunt omise celelalte două ultime condiții din paragraful imediat anterior.

Plecând așadar, de la premisa necesității întrunirii în cauză a tuturor condițiilor enunțate și nu doar a celor evidențiate de reclamant, se ajunge la concluzia că, așa cum s-a arătat deja, în cauză nu s-a dovedit în nici un fel, îndeplinirea cel puțin a condiției ilustrate, relative la faptul că punerea la dispoziție a spațiului, a fost de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, deși s-a arătat că în locul gazdă, au fost introduse mai multe persoane cu nume conspirative, nu s-a dovedit activitatea acestora sub aspectul evidențiat, al vizării atingerii drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, simpla susținere a folosirii spațiului de către niște angajați ai fostelor organe de securitate sau de către niște informatori ai acestora, în lipsa oricăror date referitoare la activitatea concretă realizată acolo, în lipsa măcar a demonstrării faptului că aceștia au fost declarați deja ca fiind lucrători sau colaboratori ai Securității, fiind insuficientă pentru constatarea calității pârâtului de colaborator, fiind evident că aptitudinea unei activități de a aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, trebuie dovedită în cauză.

De asemenea, în Decizia Curții Constituționale 1.632/2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, Curtea a arătat că este dreptul legiuitorului de a reglementa anumite domenii particulare - cum este și cel privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și de a institui tratamente juridice distincte pentru anumite categorii de persoane sau grupuri, dacă există o justificare obiectivă și rezonabilă.

În cazul de față, această justificare este exprimată în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, care arată, în esență, că permanenta teroare exercitată în perioada de dictatura comunistă împotriva cetățenilor țării, a drepturilor și libertăților lor fundamentale, de către puterea comunistă, în special prin organele securității statului, parte a poliției politice, îndreptățește accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.

Or, dacă justificarea legiuitorului a fost de a deconspira documentele Securității pentru stabilirea persoanelor care au contribuit la încălcarea drepturilor fundamentale ale omului, este necesară dovedirea acestei încălcări.

O interpretare contrară ar conduce la aceleași efecte pe care le-a avut vechea Lege nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008. Or, prin Decizia nr. 1476 din 10 noiembrie 2009 a Curții Constituționale, art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008 a fost declarat constituțional tocmai pentru că interpretarea acestui articol nu mai conduce la situații abuzive. În considerentele deciziei s-a arătat că reglementarea anterioară nu a urmărit doar deconspirarea persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, ci a promovat răspunderea juridică și politică a acestora, cu scopul îndepărtării lor din anumite funcții și împiedicării lor de a candida pentru alegerea sau numirea în acele funcții. Mai mult, așa cum a reținut Curtea Constituțională prin decizia menționată, legea crea premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, fără vinovăție și fără existența unei fapte de încălcare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Așadar, din considerentele deciziei Curții Constituționale rezultă faptul că legea este constituțională în măsura în care condițiile de la art. 2 lit.b teza finală se interpretează ca fiind îndeplinite cu dovada încălcării drepturilor omului.

Din probatoriul administrat în cauză rezultă faptul că au avut loc câteva întâlniri, de care personal nu am avut cunoștință, nearătându-se în mod implicit dacă întâlnirile au avut drept consecință încălcări ale drepturilor fundamentale.

Pe cale de consecință solicită respingerea acțiunii ca nefondată.

În drept, pârâtul s-a prevalat de dispozițiile art. 205 NCPC, OUG nr. 24/2008, art. 205 și 451 C.proc.civ.

În probațiune, pârâtul a solicitat încuviințarea dovezii cu înscrisuri și a dovezii cu martori.

Analizând actele și lucrările dosarului, curtea constată întemeiată acțiunea reclamantului, urmând a o admite ca atare, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 2 litera b) din O.U.G. nr.24/2008, prin “colaborator al Securității” se înțelege persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care a fost fie cercetată, fie judecată și condamnată, nu este considerată colaborator al Securității, potrivit prezentei definiții, iar actele și documentele care consemnau aceste informații sunt considerate parte a propriului dosar. Persoanele care, la data colaborării cu Securitatea, nu împliniseră 16 ani, nu sunt avute în vedere de prezenta definiție, în măsura în care se coroborează cu alte probe. Colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, precum și cei care, având calitatea de rezidenți ai Securității, coordonau activitatea informatorilor.

Așadar, prima ipoteză a articolului citat presupune dovada existenței legăturii cu organele de securitate, furnizarea de informații prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și consecința încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ca urmare a activității desfășurate de colaborator.

În schimb, potrivit tezei finale a articolului 2 litera b) din O.U.G. nr.24/2008, pentru constatarea calității de colaborator al Securității este necesară și suficientă dovedirea înlesnirii culegerii de informații, prin punerea voluntară la dispoziția Securității (indiferent de serviciul din care făcea parte ofițerul de securitate) a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, necondiționat de proba consecințelor acestei activități și o atare necondiționare este firească, din moment ce gazda nu participa la întâlnirile organizate în casele conspirative dintre ofițer și surse.

În cauza de față reclamantul a depus la dosarul cauzei angajamentul semnat de pârât la data de 5 noiembrie 1987, din cuprinsul căruia rezultă că pârâtul a pus la dispoziția organelor de securitate un spațiu de la locul său de muncă.

Din cuprinsul raportului depus la fila 13 dosar rezultă că pârâtul I-a remis ofițerului de securitate cheia spațiului pus la dispoziție precum și faptul că a avut loc înțelegerea asupra legendei în cazul în care ofițerul de securitate ar fi fost surprins de terți pătrunzând în spațiul respectiv.

Având în vedere înscrisurile analizate anterior, este indiscutabilă îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 2 litera b teza finală din OUG nr.24/2008, în sensul punerii la dispoziția organelor de securitate a unui spațiu deținut de pârât, deținere ce nu poate avea decât semnificație faptică, nefiind relevantă împrejurarea existenței sau nu a unui titlu, în înțelesul juridic, asupra spațiului în discuție.

În apărare, pârâtul a invocat faptul că punerea la dispoziție nu a fost voluntară ci la ordinul superiorului său, apărare ce urmează a fi înlăturată de instanță, pentru următoarele considerente:

Este evident că în condițiile în care organele de securitate ar fi utilizat o locuință sau alt spațiu cu titlu de casă conspirativă, fără acordul explicit sau tacit al proprietarului ori deținătorului locuinței sau spațiului nu se poate reține în sarcina terțului înlesnirea culegerii de informații. Însă, punerea la dispoziția organelor de securitate a spațiului la care avea acces pârâtul, chiar și în condițiile în care i s-ar fi ordonat astfel de către superiorul său nu înlătură caracterul voluntar al măsurii, cât timp pârâtul avea evident posibilitatea de a refuza colaborarea cu organele de securitate, pentru că, indiscutabil, o atare manifestare nu putea forma conținutul unui raport de subordonare.

În egală măsură sunt neîntemeiate apărările pârâtului, în sensul că spațiul pus la dispoziție nu a fost utilizat efectiv de către organele de securitate și cu atât mai puțin nu există dovezi cu privire la impactul utilizării spațiului asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, cât timp premisa avută în vedere de legiuitor cu prilejul edictării art.2 litera b teza finală din OUG nr.24/2008 se consumă prin faptul punerii la dispoziție a locuinței sau a altui spațiu, necondiționat de împrejurări sau consecințe ulterioare.

Față de aceste considerente instanța va admite acțiunea reclamantului așa cum a fost formulată, constatând că pârâtul a avut calitatea de colaborator al securității.

Președintele instanței fiind conformă cu dispoziția art. 165 al 1-lea din Codul de Procedură Civilă, în Numele Legii, HOTĂRĂȘTE: 4018/28-10.2014, dr. 16.06/2/2013 iecj - secretare.

Admite acțiunea formulată de reclamantul **CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII**, cu sediul în București, Str. Matei Basarab nr. 55-57, sector 3, în contradictoriu cu pârâtul **VASU IOAN**, domiciliat în comuna jud. Mureș.

Constată că pârâtul a avut calitatea de colaborator al Securității.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi, 26.04.2013.

PREȘEDINTE
GHEZA ATTILA-FARMATHY

GREFIER
MARIANA HULEA

CONFORM CU
ORIGINALUL